

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **Mgr. Bc. V. S.**, nar. ---
bytem ---

proti

žalovanému: **Ministerstvo obrany**
sídlem Tychonova 1, Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2024, č.j. 201327/VP-10/OPM,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného specifikovaného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byly zamítnuty námitky žalobkyně proti rozhodnutí ministerstva obrany, odboru sociálního zabezpečení (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 11. 2024, sp. zn. 210327/ODCH-7/21 (dále jen „rozhodnutí o odchodném“), kterým bylo žalobkyni přiznáno odchodné ve výši 240 418 Kč, a proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 22. 11. 2024, sp. zn. 201327/VP-6/21 (dále jen

„rozhodnutí o výsluhovém příspěvku“), jímž byl žalobkyni od 1. 11. 2024 přiznán výsluhový příspěvek v částce 8 716 Kč.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že dle § 131 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích“) poskytuje stát vojákům výsluhové náležitosti – výsluhový příspěvek, odbytné, odchodné a úmrtné. Výsluhový příspěvek je koncipován jako kompenzace za výkon práce ve ztížených podmínkách a určitých osobních omezeních. Náleží všem, kteří splnili zákonné podmínky a je součástí dávek sociálního charakteru souvisejících s ukončením služebního poměru.
3. V námitkách z 25. 11. 2024 žalobkyně tvrdila, že v červnu 2024 byl vydán Zápis o vyřízení stížnosti a žádosti o stanovisko velení AČR č.j. MO 520452/2024-1304 (dále jen „Zápis“), podle něhož má být žalobkyni upraven služební plat za roky 2021–2023. Žalobkyně za uvedené období neobdržela služební hodnocení. Tím se cítí být poškozena při výpočtu odchodného a při výpočtu výsluhového příspěvku a žádá přepočítat jejich výši. V podání z 15. 12. 2024 žalobkyně upřesnila, že požaduje vysvětlit a zdůvodnit výši příchozí částky na její bankovní účet (v rozhodnutí o odchodném je uvedena odlišná částka, než která ji byla vyplacena). Nerozumí tomu, zda byl současně vyplacen výsluhový příspěvek.
4. Žalovaný konstatoval, že rozhodnutím o výsluhovém příspěvku byl žalobkyni od 1. 11. 2024 přiznán výsluhový příspěvek ve výši 8 716 Kč měsíčně. Její služební poměr zanikl 31. 10. 2024 rozhodnutím ředitele Agentury práce Armády České republiky ze dne 8. 8. 2024, sp. zn. 14136/2024, přičemž byl ukončen dle § 19 odst. 1 písm. c) zákona o vojácích ze zdravotních důvodů. Žalovaný se zaměřil na to, zda nedošlo ke změně skutečností, které by mohly mít vliv výpočet odchodného a výsluhového příspěvku. Zjistil, že žalobkyni nebyla doplacena žádná částka platu, která by náležela do rozhodného období, a mohla tedy ovlivnit výši výsluhového příspěvku a odchodného. V řízení tedy nebylo zjištěno žádné pochybení.

II. Obsah žaloby

5. Žalobkyně v prvním žalobním bodě namítla, že již ve správním řízení namítala vydání Zápisu, podle něhož jí měl být dorovnán služební plat za roky 2021–2023, a že neobdržela služební hodnocení za rok 2021 a 2022. Současně žádala o vysvětlení částek, které jí byly zaslány na účet (zda jí bylo současně vyplaceno odchodné i výsluhový příspěvek). Žalovaný se k tomu však nevyjádřil. Žalobkyni přišlo 257 850 Kč, a doposud tedy nezná odpověď, čímž došlo k porušení § 4a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“). Správní orgán mohl žalobkyni zaslat např. výpis z účtu. V napadeném rozhodnutí přitom nepřímě doznal, že jí nebyl dorovnán plat. Mohl tedy vyhodnotit, že námitky jsou relevantní a mohly být vydány nepřesné podklady pro výpočet výsluhového příspěvku a odchodného. Žalovaný mohl sám požádat správní orgány, které žalobkyni vedly v evidenci před propuštěním, o napravení a přepočítání finančních podkladů.
6. V druhém žalobním bodě žalobkyně namítla, že jí nebyla poskytnuta možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které předcházely vydání rozhodnutí o odchodném a rozhodnutí o výsluhovém příspěvku. Žalovaný podle ní neuvedl dostatečné důkazy, případně uvedl důkazy nevěrohodné a vágní. Nebral v úvahu relevantní skutečnosti nebo je nesprávně vyhodnotil.
7. Obsahem třetího žalobního bodu bylo tvrzení žalobkyně, že jí byl v září 2024 v době pracovní neschopnosti telefonicky vyhlášen platový výměr. Žalobkyně proti němu podala

odvolání. Dozvěděla se, že na její osobu bylo již zavedeno služební hodnocení za rok 2023, ale stále chybí za roky 2021 a 2022. Žalobkyně žádala vyřešit finanční záležitosti před propuštěním do zálohy. Uvedla, že nebylo provedeno její služební hodnocení za roky 2021-2023, čímž došlo k porušení § 2 písm. d) vyhlášky Ministerstva obrany č. 189/2015 Sb. Komise vydala pokyn k dokončení služebních hodnocení za uvedené roky. K tomu však nedošlo a se žalobkyní nebyly vypořádány závazky a za předmětné období jí nebyl dorovnán služební plat, což mělo být realizováno formou výkonnostního příplatku. Tím byla žalobkyni způsobena újma v podobě neoprávněného snížení služebního platu. K tomu žalobkyně odkázala na vyjádření plukovníka gšt. Ing. M. H. č.j. SpMO 872231/2024-4854, podle něhož byly učiněny kroky k proplacení finančních nároků žalobkyně, což odporuje tvrzení žalovaného. Žalobkyně byla nadřizeným uvedena v omyl. Ten se také nepřímo doznal k tomu, že nemá k dispozici podklady ke zpracování finančních nároků žalobkyně vyplývajících ze služebního hodnocení žalobkyně za roky 2021 a 2022, tudíž nelze realizovat případné další finanční nároky žalobkyně v informačním systému personálu AČR, ač mu tyto úkoly byly uloženy v Zápise. Žalobkyně navrhla provést její služební hodnocení a vyplatit náležitou odměnu. Mohla jí vzniknout škoda (neoprávněně nevyplacené části služebního platu za roky 2021-2023), jejíž náhrady se domáhá. Výpočet výsluhového příspěvku a odchodného nelze považovat za spravedlivý a byla porušena zásada rovnosti.

8. Žalobkyně zaslala stížnost Inspekci Ministerstva obrany, v níž žádala, aby se nevyhobením služebních hodnocení zabývala. Byly sepsány příslušné zápisy, k nápravě však dosud nedošlo a žalobkyně byla propuštěna ze služebního poměru. Stížnost žalobkyně přitom měla být vyřízena do 60 dnů. Žalobkyně vyčerpala veškeré možnosti nápravy ve správním řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Stran prvního žalobního bodu konstatoval, že posoudil doklady známé v době jeho rozhodování. S ohledem na tvrzení žalobkyně o doplacení služebního platu žalovaný ověřil tuto skutečnost dne 16. 12. 2024 na Agentuře finanční v Hradci Králové, kterou mu bylo sděleno, že žalobkyni žádná částka hrubého měsíčního služebního platu doplacena nebyla. Doplacení služebního platu není v kompetenci žalovaného. Žalovaný nemůže na základě podané stížnosti navýšit žalobkyni výsluhové náležitosti, neboť vykonává funkci orgánu sociálního zabezpečení a není kompetentní rozhodovat ve věcech služebního poměru. Zápis není pro rozhodování žalovaného relevantní.
10. Žalobkyni byla vyplacena částka 257 850 Kč sestávající z odchodného ve výši 240 418 Kč a dále z výsluhového příspěvku ve výši 8 716 Kč za měsíc prosinec a jeho doplatku za měsíc listopad v totožné výši. Žalobkyni to nebylo objasněno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť správní orgán o tom chtěl žalobkyni informovat telefonicky, ale její kontaktování nebylo úspěšné. To však nemělo vliv na rozhodování o předmětných nárocích ani na správnost napadeného rozhodnutí.
11. Stran druhého žalobního bodu žalovaný konstatoval, že dle § 85a zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“) se v řízení ve věcech důchodového pojištění nepoužije ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) o vyjádření účastníků k podkladům rozhodnutí.
12. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že o skutečnostech v něm uvedených není kompetentní rozhodovat a tento žalobní bod je zmatečný. V případě změny skutečností rozhodných pro výši výsluhových náležitostí bude žalovaný postupovat dle § 56 zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“).

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].
14. Soud vyšel při svém posouzení z následně uvedené právní úpravy:
15. Podle § 142 odst. 4 zákona o vojácích není-li v této části zákona stanoveno jinak, řídí se organizace a řízení o výsluhových náležitostech a jejich výplata ustanoveními zvláštních právních předpisů o organizaci a řízení ve věcech důchodového pojištění a výplatě dávek důchodového pojištění.
16. Podle § 143 odst. 3 zákona o vojácích za průměrný měsíční hrubý služební plat se pro účely stanovení výše výsluhových náležitostí považuje průměrný hrubý služební plat poskytovaný za předchozích 5 kalendářních roků přede dnem skončení služebního poměru. Jestliže služební poměr skončil posledním dnem kalendářního roku, spadá již tento rok do období 5 kalendářních roků podle věty první. Trval-li služební poměr po dobu kratší než 5 kalendářních roků přede dnem skončení služebního poměru podle věty první, zjišťuje se průměrný měsíční hrubý služební plat z celé doby trvání služebního poměru. Za dobu dočasné neschopnosti ke službě pro nemoc nebo úraz, dobu, po kterou voják nemůže konat službu pro karanténu nařízenou podle zvláštních právních předpisů nebo po kterou je vojákovi nařízena izolace, a další dobu, po kterou byly vojákovi poskytovány dávky nemocenského pojištění, se průměrný měsíční hrubý služební plat zjišťuje ze služebního platu přiznaného rozhodnutím platným v den předcházející dni vzniku neschopnosti ke službě, dni nařízení karantény či izolace, nebo dni počátku poskytování dávek nemocenského pojištění. Doba vyslání k výkonu služby v zahraničí, po kterou je vojákovi poskytován plat z prostředků mezinárodní nebo nadnárodní organizace nebo orgánu, a doba určení do dispozice podle § 10 odst. 2 písm. e) a g), se z doby, za kterou se zjišťuje průměrný měsíční hrubý služební plat, vylučuje. Nelze-li v důsledku vyloučené doby průměrný měsíční hrubý služební plat zjistit, stanoví se průměrný měsíční hrubý služební plat z kalendářního roku předcházejícího vyloučené době.
17. Podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží. Důchod nebo jeho zvýšení se přitom doplatí nejvýše pět let nazpět ode dne zjištění nebo uplatnění nároku na důchod nebo jeho zvýšení; pro běh této lhůty platí § 55 odst. 2 věta druhá a třetí obdobně. Důchod nebo jeho zvýšení se však doplatí ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, v případě, že důchod nebyl přiznán nebo byl vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení.
18. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Ve vztahu k prvnímu žalobnímu bodu soud uvádí, že nesouhlasí s tím, že žalobkyni nebyly vysvětleny částky, které jí byly poslány na účet. Žalovaný se jejich výši v napadeném rozhodnutí zabýval a srozumitelně konstatoval, že žalobkyni nebyl žádný služební plat do

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

dne vydání napadeného rozhodnutí doplacen. Z toho důvodu byly žalobkyni vyplaceny částky ve výši dle rozhodnutí o odchodném a rozhodnutí o výsluhovém příspěvku. Současně žalovaný konstatoval, že nedošlo k žádnému pochybení správního orgánu I. stupně. Předmětná námitka žalobkyně zjevně míří na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve vztahu k výši žalobkyní vyplacených nároků.

20. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je namístě jen tehdy, pokud správní orgán opomene podstatnou námitku účastníka řízení vypořádat zcela. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č.j. 2 As 37/2006-63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č.j. 8 Afs 66/2008-71) či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č.j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Pokud však vyloží, proč se s danou námitkou neztotožňuje, nelze již hovořit o nepřezkoumatelnosti, byť by se závěr vyslovený správním orgánem jevil zcela mylný a nepřijatelný (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č.j. 1 Afs 92/2012-45, a ze dne 29. 6. 2017, č.j. 2 As 337/2016-64). Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tak vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat.
21. Zároveň judikatura dovodila, že nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné. Účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí totiž není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. K tomu je zapotřebí dodat, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56, publ. pod č. 534/2005 Sb. NSS nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č.j. 4 As 48/2007-80). Z tohoto pohledu není vadou, nekomentuje-li odvolací správní orgán veškeré postupy, úvahy a právní názory správního orgánu I. stupně v případě, že nejsou odvolatelem rozporovány, neboť smyslem přezkumu rozhodnutí odvolací instancí není opakovat jinými slovy již jednou správně vyřčené.
22. V projednávané věci lze z rozhodnutí o odchodném a z rozhodnutí o výsluhovém příspěvku ve spojení s obsahem správního spisu dovodit, z jakých podkladů správní orgány vycházely a jaké právní normy aplikovaly. Z odůvodnění rozhodnutí o výsluhovém příspěvku jasně plyne, že žalobkyni byla započtena doba činné služby vojáka v rozsahu 17 let, 6 měsíců a 10 dnů (tj. 17 ukončených roků). Za 17 ukončených roků přitom náleží výsluhový příspěvek ve výši 17,4 % průměrného měsíčního hrubého služebního platu (nejvýše však 55 %). Průměrný hrubý služební plat žalobkyně v rozhodném období činil 50087 Kč, proto jí náleží výsluhový příspěvek ve výši 8716 Kč měsíčně (součástí rozhodnutí o výsluhovém příspěvku je přitom také podrobný výpočet).
23. Stejně tak je tomu v případě rozhodnutí o odchodném, v jehož odůvodnění je s odkazem na relevantní zákonná ustanovení jednoznačně uvedeno, že žalobkyni náleží za 17 ukončených roků činné služby odchodné ve výši 4,8násobku průměrného měsíčního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

hrubého služebního platu (tj. 4,8 x 50087 Kč), celkem tedy 240418 Kč (také součástí rozhodnutí o odchodném je podrobný výpočet).

24. Shora uvedené odůvodnění soud považuje za zcela dostatečné, když nadto lze výpočet přezkoumat nejen na základě odkazovaných zákonných ustanovení, ale též na základě obsahu správního spisu. Žalobkyně kromě své pochybnosti o tom, jaké částky jí byly vyplaceny, neuvedla v žalobních námítkách nic, čím by správnost výpočtu zpochybnila (s výjimkou tvrzení o neprovedení služebního hodnocení, které však, jak bude soudem objasněno níže, na správnost výpočtu přímý vliv mít nemůže). Soud tedy konstatuje, že žalovaný se s námitkami žalobkyně vznesenými v průběhu správního řízení vypořádal zcela dostatečně.
25. K samotné žalobkyni vyplacené částce pak soud uvádí, že tato zcela odpovídá součtu vyplaceného odchodného (240 418 Kč) a výsluhového příspěvku za měsíce listopad (jeho doplatku) a prosinec 2024 (2 x 8 716 Kč = 17 432 Kč), celkem 257 850 Kč.
26. V posuzované věci nedošlo ani k porušení žalobkyní namítaného § 4a InfZ. Je sice pravdou, že ve správním spise je založena písemnost ze dne 15. 12. 2024 nazvaná „*Žádost o informaci*“, jejímž obsahem je dotaz žalobkyně na to, jak to vypadá s vyřízením jejích námitek a současně žádost o to, aby jí bylo vysvětlena výše částky, která byla zaslána na její bankovní účet. Z obsahu této žádosti je zjevné, že se jednalo o dotaz žalobkyně na stav probíhajícího správního řízení, nikoliv o žádost o informace ve smyslu InfZ. Jestliže žalovaný na tento dotaz nereagoval, avšak následně v relativně krátkém časovém intervalu (za 8 dní) došlo k vydání napadeného rozhodnutí, jehož vydání se žalobkyně předmětným podáním zjevně domáhala, nejedná se o vadu řízení, která byla mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. S vysvětlením částek zaslaných na účet žalobkyně se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal odkazem na rozhodnutí o odchodném a rozhodnutí o výsluhovém příspěvku, což soud považuje za zcela dostatečné a dále odkazuje na shora uvedené vypořádání relevantních námitek.
27. Důvodný není ani druhý žalobní bod. Žalovaný nemusel žalobkyni seznamovat s poklady pro vydání rozhodnutí, neboť řízení o výsluhových náležitostech se neřídí správním řádem (§ 142 odst. 4 zákona o vojácích a § 85a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb.). Výslovně znění zákona nelze popřít odkazem na obecné principy správního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2024, č.j. 10 As 238/2022-43 nebo ze dne 11. 11. 2022, č.j. 10 As 229/2022-41).
28. Na nedůvodnosti druhého žalobního bodu nemohou nic změnit ani obecná tvrzení žalobkyně o nesprávném vyhodnocení důkazů a nereflektování relevantních skutečností či jejich chybném vyhodnocení. Žalovaný přezkoumal veškeré relevantní podklady a vycházel z podkladů založených ve správním spise. Relevantní skutečností ve vztahu k vydání napadeného rozhodnutí nemohla být existence Zápisu, neboť ten sám o sobě žádný vliv na výpočet odchodného a výsluhového příspěvku nemá. Relevantní by mohlo být pouze případné doplacení služebního platu, k němuž však před vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo.
29. Pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je irelevantní třetí žalobní bod, v němž žalobkyně namítla, že nebylo provedeno její služební hodnocení za předcházející roky a v Zápisu bylo konstatováno, že má být dokončeno. Je sice pravdou, že daná skutečnost by mohla mít následně zpětně vliv na výši průměrného služebního platu žalobkyně, avšak pouze za splnění určitých zákonných předpokladů (určitý stupeň hodnocení apod.). Žalovaný ani správní orgán I. stupně nemají ve vztahu k tomuto hodnocení žádnou

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

pravomoc (nemohou jej změnit, ani se jeho změny domáhat namísto žalobkyně). Žalovaný ještě krátce před vydáním napadeného rozhodnutí u Agentury finanční v Hradci Králové ověřil, že nedošlo k žádné změně relevantních skutečností, tedy že žalobkyni nebyl za relevantní období doplacen služební plat ani žádná jiná částka, která by mohla mít vliv na výpočet odchodného a výsluhového příspěvku. Nic takového se nestalo, a správní orgány tak oprávněně vycházely z relevantních podkladů platných ke dni vydání jejich rozhodnutí a podle nich vypočítaly výši zákonných nároků žalobkyně. Stalo se tak nadto zjevně ve prospěch žalobkyně, neboť pakliže by správní orgány čekaly na případné dokončení služebních hodnocení žalobkyně, došlo by ke zpoždění s výplatou finančních prostředků, na které žalobkyně zjevně měla podle zákona nárok. Ze správního spisu je přitom zřejmé, že žalobkyně podala Odboru interního auditu a inspekce Ministerstva obrany „*Stížnost na nevyhotovení služebních hodnocení a vzniklou finanční újmu*“ až dne 16. 12. 2024, tedy po vydání prvostupňových rozhodnutí a těsně před vydáním napadeného rozhodnutí. Jak navíc konstatovala sama žalobkyně, lhůta k vyřízení předmětné stížnosti je 60 dnů (§153 odst. 3 zákona o vojácích).

30. Žalobkyně nebyla postupem správních orgánů nijak zkrácena na veřejných subjektivních právech. Zákon o vojácích v § 142 odst. 4 odkazuje v poznámce pod čarou na zákon č. 155/1995 Sb. Zákon č. 155/1995 Sb., přitom v § 56 počítá se situací, že dojde k následné změně okolností, na jejichž základě byla dávka důchodového pojištění vyplacena a stanoví pro tyto případy jasný postup.
31. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 As 69/2016-31, dospěl ve vztahu ke služebnímu poměru příslušníků bezpečnostních sborů k závěru, že „*(v)ůvahu by připadala analogická aplikace § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání, který stanoví, že „[n]eni-li v této části zákona stanoveno jinak, řídí se organizace a řízení o výsluhových náležitostech a jejich výplata stanověnými zvláštních právních předpisů o organizaci a řízení ve věcech důchodového pojištění a výplatě dávek důchodového pojištění“*. V poznámce pod čarou (poznámky pod čarou nemají normotvorný charakter, ale jsou významným vodítkem při výkladu práva) je odkazováno na zákon o důchodovém pojištění a zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. V § 56 zákona o důchodovém pojištění je zakotveno tzv. řízení o změně důchodu, které pro oblast vztahů důchodového pojištění výrazným způsobem upřednostňuje zásadu materiální správnosti před zásadou neměnnosti správních rozhodnutí. Jinými slovy zde nedochází k překážce rei administratae.“.
32. Jestliže by byl žalobkyni za roky 2021-2023 skutečně následně služební plat dorovnán (zvýšen s ohledem na dokončení služebních hodnocení), postupoval by žalovaný (resp. správní orgán I. stupně) dle shora uvedeného ustanovení a žalobkyni by byla doplacena částka odpovídající rozdílu již vyplacených nároků a těch odpovídajících nově zjištěným skutečnostem. V § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., je totiž jednoznačně uvedeno, že byl-li důchod (nebo výsluhový příspěvek či odchodné) *vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží*, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží. Ani třetí žalobní námitka tedy není důvodná.
33. Soud tedy dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji prvním výrokem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. O věci samé v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení ústního jednání (žalobkyně a žalovaný ve stanovené lhůtě nevyjádřili nesouhlas s takovým postupem). Soud přitom nepovažoval za potřebné provést jako důkaz žalobkyní přiložené přílohy (důkazy jako takové žalobkyně v žalobě formálně nenavrhovala), neboť tyto nemohly vést k pro věc relevantním zjištěním nad rámec těch vyplývajících ze správního spisu. Jinak řečeno, obsah správního spisu postačoval k posouzení důvodnosti žaloby, a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

jakékoliv doplňování dokazování by tudíž bylo nadbytečné. Správním spisem se přitom dle ustálené judikatury dokazování ve správním soudnictví neprovádí.

34. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto ve druhém výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. dubna 2025

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu